

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Ογδόντα Οκτώ

Από τη Ράφια έως το Πάνειον: Αποκαλύπτοντας την Προφητική Σημασία των Αρχαίων Μαχών

Jeff Pippenger
2024-04-18

Η Μάχη της Ραφίας και η Μάχη του Πανίου είναι δύο διακριτά ιστορικά γεγονότα που έλαβαν χώρα σε διαφορετικές περιόδους και συμφραζόμενα, αλλά αμφότερα έχουν σημασία στην ιστορία της αρχαίας Ιουδαίας και των γύρω περιοχών της. Η Μάχη της Ραφίας έλαβε χώρα το 217 π.Χ. Η Μάχη του Πανίου έλαβε χώρα το 200 π.Χ. μεταξύ του Σελευκιδικού βασιλείου (βασιλέως του βορρά) και του Πτολεμαϊκού βασιλείου (βασιλέως του νότου). Οι δύο αυτές μάχες ταυτοποιούνται στα εδάφια ένδεκα έως δεκαπέντε του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ. Οι δύο αυτές μάχες προηγήθηκαν της Μακκαβαϊκής Επανάστασεως το 167 π.Χ.

Η Μάχη του Πανίου έλαβε το όνομά της από το πλησίον γεωγραφικό γνώρισμα, το Όρος Πάνιον, όπου έλαβε χώρα η σύγκρουση. Το όνομα Πάνιον προέρχεται από τον Έλληνα θεό Πάνα, προς τιμήν του οποίου είχε εκεί αφιερωθεί ένας ναός. Ο τόπος ήταν γνωστός ως Πάνιον λόγω της συνάφειάς του με τη λατρεία του Πάνα. Το ναϊκό συγκρότημα αναφερόταν συχνά ως το Ιερό του Πάνα, υπογραμμίζοντας τον ρόλο του ως τόπου θρησκευτικής αφοσίωσεως και λατρείας αφιερωμένου στον θεό Πάνα. Ο όρος «Νυμφαϊον» αναφέρεται σε μνημείο ή ιερό αφιερωμένο στις νύμφες των υδάτων στην αρχαία ελληνική και ρωμαϊκή θρησκεία. Το ναϊκό συγκρότημα στο Πάνιον περιελάμβανε ένα σπήλαιο και μια φυσική πηγή, τα οποία θεωρείτο ότι κατοικούνταν από νύμφες, και γι' αυτό μερικές φορές αναφερόταν ως το Νυμφαϊον του Πανίου.

Αφού η πόλη ανοικοδομήθηκε και επεκτάθηκε από τον Ηρώδη Φίλιππο, γιο του Ηρώδη του Μεγάλου, έγινε γνωστή ως Καισάρεια Φιλίππου προς τιμήν του Ρωμαίου αυτοκράτορα Καίσαρα Αυγούστου και του ίδιου του Ηρώδη Φιλίππου. Το συγκρότημα του ναού αποτελούσε σημαντικό θρησκευτικό κέντρο μέσα σε αυτή την πόλη.

Κατά τη διάρκεια της βασιλείας του αυτοκράτορα Αυγούστου, ο ναός επανακαθιερώθηκε ή μετονομάστηκε προς τιμήν του Αυγούστου, αντανακλώντας την αυτοκρατορική λατρεία και την ενσωμάτωση των ρωμαϊκών θρησκευτικών πρακτικών στο τοπικό θρησκευτικό τοπίο. Η περιοχή κοντά στην αρχαία πόλη της Καισάρειας Φιλίππου, όπου βρισκόταν ο ναός του Πάνα, αναφερόταν μερικές φορές ως οι «Πύλες της Κολάσεως» ή οι «Πύλες του Άδη».

Στα εδάφια δεκαέξι έως δεκαεννέα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, παρουσιάζονται οι τρεις γεωγραφικές περιοχές κατακτήσεως τις οποίες η παγανιστική Ρώμη έπρεπε να υπερνικήσει, προκειμένου να εδραιωθεί ως το τέταρτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας και ως ο βασιλεύς του βορρά στο κεφάλαιο αυτό. Στο εδάφιο δεκαέξι, ο Ρωμαίος στρατηγός Πομπήιος προσδιορίζεται ως κατακτών τη Συρία το 65 π.Χ., και κατόπιν την Ιερουσαλήμ το 63 π.Χ. Τα εδάφια δεκαεπτά έως δεκαεννέα προσδιορίζουν την κατάκτηση της Αιγύπτου από τον Ιούλιο Καίσαρα, του τρίτου από τα τρία εμπόδια. Η Μάχη του Ακτίου, το 31 π.Χ., σηματοδοτεί την έναρξη των τριακοσίων εξήντα

ετών κατά τα οποία η παγανιστική Ρώμη θα ασκούσε υπέρτατη κυριαρχία, σε εκπλήρωση του εδαφίου είκοσι τέσσερα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Στο εδάφιο είκοσι επισημαίνεται η βασιλεία του Αυγούστου Καίσαρος, και μέσα σε εκείνη την ιστορική περίοδο γεννήθηκε ο Ιησούς. Κατόπιν, στα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο προσδιορίζεται η βασιλεία του πονηρού Τιβέριου Καίσαρος, σηματοδοτώντας έτσι τη σταύρωση του Χριστού. Στο εδάφιο είκοσι τρία επισημαίνεται η συμμαχία την οποία οι Μακκαβαίοι Ιουδαίοι συνήψαν με την ειδωλολατρική Ρώμη, και έτσι η ροή της ιστορίας που άρχισε στο εδάφιο ένδεκα ανακόπτεται, και η ιστορική αφήγηση επανέρχεται στην περίοδο από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ.

Το εδάφιο είκοσι τρία αντιπροσωπεύει τη γραμμή των Μακκαβαίων, και μολονότι δεν παραθέτει όλες τις λεπτομέρειες της προφητικής τους γραμμής, το ιστορικό αρχείο τις παρέχει. Το 217 π.Χ. έλαβε χώρα η Μάχη της Ραφίας, και κατόπιν αυτής ένας παιδικός βασιλιάς άφησε την Αίγυπτο ευάλωτη. Καθώς οι Σελευκίδες και οι Έλληνες βασιλείς κατέστρωναν σχέδια να αντιμετωπίσουν τον παιδικό βασιλιά κατά το έτος 200 π.Χ., η Ρώμη παρενέβη στην ιστορία και έγινε ο υπερασπιστής του παιδικού βασιλιά της Αιγύπτου. Κατά το ίδιο έτος έλαβε χώρα η Μάχη του Πανίου. Έπειτα, το 167 π.Χ., άρχισε ο ανταρτοπόλεμος των Μακκαβαίων.

Η επανάσταση των Μακκαβαίων άρχισε στη Μωδεΐν το 167 π.Χ. και συνίστατο στο ότι οι Μακκαβαίοι πολέμουσαν όχι μόνο εναντίον της αυτοκρατορίας των Σελευκιδών, αλλά και εναντίον των Ιουδαίων, τους οποίους είχαν κρίνει ότι είχαν συμμαχήσει με τους Σελευκίδες. Η επανάσταση είχε θρησκευτικά κίνητρα και διεξήχθη εναντίον ενός εσωτερικού και ενός εξωτερικού εχθρού. Το 164 π.Χ. οι Μακκαβαίοι εγκαινίασαν εκ νέου τον ναό, και το γεγονός αυτό τιμάται με την ιουδαϊκή εορτή του Χανουκά. Κατά το ίδιο εκείνο έτος πέθανε ο διαβόητος Αντίοχος ο Επιφανής. Έπειτα, από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ., συνήφθη με τη Ρώμη η «συμμαχία» του εδαφίου είκοσι τρία.

Η μόνη άμεση αναφορά στους Μακκαβαίους, στην εξέγερσή τους και στη συμμαχία τους με τη Ρώμη, βρίσκεται στο εδάφιο είκοσι τρία, αλλά η ιστορία της δυναστείας, που ονομάζεται Ασμοναϊκή Δυναστεία, άρχισε στη Μωδεΐν το 167 π.Χ. και συνεχίστηκε έως τον καιρό του σταυρού. Οι τελικοί εκπρόσωποι της Ασμοναϊκής Δυναστείας ήταν οι Φαρισαίοι της εποχής του Χριστού. Επομένως, υπάρχει μια προφητική γραμμή της ιστορίας του αποστατικού Ιουδαϊσμού, όπως εκπροσωπείται από τους Μακκαβαίους, η οποία άρχισε το 167 π.Χ. με την εξέγερση της Μωδεΐν και καταλήγει στα εδάφια είκοσι ένα και είκοσι δύο, όταν ο Ιησούς σταυρώθηκε.

Η ιστορία τους έφθασε σε σημείο καμψής στο δέκατο έκτο εδάφιο, όταν η Ρώμη, για πρώτη φορά, διά του Πομπηίου, κατέκτησε την Ιερουσαλήμ. Το πρωταρχικό κίνητρό του για να επιφέρει τότε την καταστροφή στην Ιερουσαλήμ ήταν μία διαμάχη μεταξύ δύο παρατάξεων της Ασμοναϊκής Δυναστείας. Από εκείνο το χρονικό σημείο (63 π.Χ.), ο Ιούδας βρισκόταν υπό ρωμαϊκή κυριαρχία. Η Ασμοναϊκή Δυναστεία των Μακκαβαίων αρχίζει προφητικώς στη μάχη του Μωδεΐν το 167 π.Χ. και κατόπιν τίθεται σε υποταγή στη Ρώμη το 63 π.Χ. Λίγο μετά την έναρξη εκείνης της ιστορίας, οι Μακκαβαίοι συνήψαν και εισήλθαν σε συμμαχία με τη Ρώμη από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. Ήσαν υπό υποταγή στη Ρώμη από το 63 π.Χ. μέχρι τον σταυρό και την τελική καταστροφή της Ιερουσαλήμ κατά το έτος 70.

Η προφητική γραμμή των Μακκαβαίων είναι η γραμμή του αποστατικού Ιουδαϊσμού και, ως εκ τούτου, προτυπώνει τη γραμμή του αποστατικού Προτεσταντισμού. Από τη Μάχη του Πανίου έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου δεκαέξι, τα προφητικά γεγονότα του 200 π.Χ., του 167 π.Χ., του 164 π.Χ., και της συμμαχίας από το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. θα επαναληφθούν στην ιστορία του αποστατικού Προτεσταντισμού. Αυτά τα ορόσημα θα λάβουν χώρα στην ιστορία του όγδοου προέδρου, ο οποίος είναι εκ των επτά, πριν από τον νόμο της Κυριακής. Το 200 π.Χ. αντιπροσωπεύει την εξωτερική γραμμή του Ρεπουμπλικανικού κέρατος σε σχέση με το 167 π.Χ., το οποίο αντιπροσωπεύει την εσωτερική γραμμή του αποστατικού Προτεσταντικού κέρατος.

Αυτά τα ορόσημα είναι κατ' ουσίαν κρυμμένα μέσα στην ιστορική γραμμή της Ασμοναϊκής Δυναστείας, αλλά παρ' όλα αυτά αποτελούν μέρος της κρυμμένης ιστορίας του εδαφίου σαράντα του Δανιήλ έντεκα. Πρόκειται για μια γραμμή που αποτελεί μέρος του «εκείνου του τμήματος της προφητείας του Δανιήλ που αφορά τις έσχατες ημέρες».

Το γεγονός ότι ο Ιουδαϊσμός εορτάζει τη Χανουκά σε ανάμνηση της εξέγερσης των Μακκαβαίων δεν καθορίζει τους Μακκαβαίους ως δικαίους. Εξαιτίας της αποστασίας, η Σεχινά ουδέποτε επέστρεψε στον ναό που ανοικοδομήθηκε μετά την αιχμαλωσία των εβδομήκοντα ετών. Το τελευταίο προφητικό μήνυμα δόθηκε μέσω του Μαλαχία περίπου δύο αιώνες πριν από τους Μακκαβαίους. Η ιστορία των Μακκαβαίων καταδεικνύει ότι επέτρεψαν στους πολιτικούς ηγέτες τους να ασκούν επίσης το λειτούργημα του αρχιερέα, ακριβώς την ίδια αμαρτία που επιχείρησε ο Αιγύπτιος Πτολεμαίος και που επίσης επιχείρησε ο βασιλιάς Οζίας. Η παράδοση αναγνωρίζει ότι ο Θεός παρενέβη για να εμποδίσει τον Πτολεμαίο από τη βέβηλη αυτή πράξη, και ο Λόγος του Θεού αναγνωρίζει άμεσα ότι ο Θεός πράγματι παρενέβη όταν ο βασιλιάς Οζίας επιχείρησε να επιτελέσει το έργο του ιερέα και του βασιλέως. Ο τελικός καρπός της δυναστείας τους ήταν οι Φαρισαίοι. Δεν υπάρχει λόγος να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι Μακκαβαίοι υπήρξαν σύμβολο δικαιοσύνης, παρά την ιστορική ευλάβεια που ενδέχεται να τρέφουν προς αυτούς οι Ιουδαίοι του σύγχρονου Ιουδαϊσμού.

Η Προτεσταντική Μεταρρύθμιση άρχισε στον καιρό του Λούθηρου και υπήρξε μια προοδευτική εξέλιξη. Δεν ήταν νέα παράδοση, διότι ο Ιησούς και οι μαθητές Του ήταν Προτεστάντες. Ήταν μια αφύπνιση μέσα από το σκοτάδι της ιστορίας, κατά την οποία ο Λούθηρος και άλλοι μεταρρυθμιστές αφυπνίστηκαν. Το αποκορύφωμα εκείνης της προοδευτικής μεταρρύθμισης ήταν το Μιλλεριτικό κίνημα. Ο Θεός δεν χρειαζόταν μόνο να αφυπνίσει τους πρώτους μεταρρυθμιστές ως προς τις αμαρτίες της Βαβυλώνας, αλλά είχε σκοπό να τους οδηγήσει στην πλήρη κατανόηση του νόμου Του και του έργου Του στο επουράνιο αγιαστήριο. Στις 19 Απριλίου 1844 οι Προτεστάντες απέρριψαν το αυξανόμενο φως της Μεταρρύθμισης και έγιναν αποστατικός Προτεσταντισμός.

Οι πιστοί Μιλλεριτικοί τότε «έλαβαν τον μανδύα» και κατευθύνθηκαν στα Άγια των Αγίων για να ολοκληρώσουν το έργο, ώστε να καταστούν ώριμοι Προτεστάντες Χριστιανοί. Το 1863 εκείνοι στους οποίους είχε δοθεί ο μανδύας, διά της ανυπακοής, παραμέρισαν τον μανδύα του Προτεσταντισμού και έλαβαν τον μανδύα της Λαοδικείας. Κατά την τελική περίοδο της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, η οποία άρχισε είκοσι δύο έτη μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, το 2023, ο Λέων της φυλής του Ιούδα αποσφραγίζει τις αλήθειες που

συμπληρώνουν την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, η οποία είναι η ιστορία από την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989 έως τον επικείμενο νόμο της Κυριακής. Πράττοντας τούτο, έχει αποσφραγίσει την ιστορία του αποστατημένου Ιουδαϊσμού ως συμβόλου του αποστατημένου Προτεσταντισμού.

Αμφότερες οι γραμμές του αποστάτου λαού του Θεού, είτε εκείνες του κυριολεκτικού Ιούδα είτε του πνευματικού Ιούδα (αμφότερες ένδοξες χώρες), καταλήγουν στην κατάκτηση της Ιερουσαλήμ, η πρώτη το 63 π.Χ., και η δεύτερη κατά τον προσεχή νόμο της Κυριακής. Αμφότερες οι γραμμές παριστούν πόλεμο που υποκινείται από εσφαλμένες θρησκευτικές πεποιθήσεις. Αμφότερες οι γραμμές παριστούν έναν πόλεμο εναντίον των θρησκευτικών φιλοσοφιών της Ελλάδος, και αμφότερες καταλήγουν με τους αποστάτες να υποτάσσονται στη Ρώμη. Προσδιορίζω τις τρεις μάχες του εδαφίου σαράντα ως παραστάσεις της καταρρεύσεως της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, του Πολέμου της Ουκρανίας και του Πανείου κατά τον νόμο της Κυριακής, με σκοπό να επισημάνω μια διάκριση μεταξύ αυτών των τριών μαχών και των τριών παγκοσμίων πολέμων.

«Ο λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει δώσει προειδοποίηση γιὰ τὸν ἐπερχόμενο κίνδυνο· ἂν αὐτὴ παραμεληθεῖ, ὁ Προτεσταντικὸς κόσμος θὰ μάθει ποιοὶ εἶναι πραγματικὰ οἱ σκοποὶ τῆς Ρώμης, μόνον ὅταν θὰ εἶναι πλέον πολὺ ἄργα γιὰ νὰ διαφύγει τὴν παγίδα. Αὐτὴ αὐξάνει σιωπηλὰ σὲ δύναμη. Τὰ δόγματά της ἀσκοῦν τὴν ἐπιρροή τους στὶς νομοθετικὲς αἴθουσες, στὶς ἐκκλησίες καὶ στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Ὑψώνει τὶς ἐπιβλητικὲς καὶ ὀγκώδεις κατασκευὲς της, στὰ μυστικὰ βάθη τῶν ὁποίων θὰ ἐπαναληφθοῦν οἱ παλαιότεροι διωγμοὶ της. Κρυφὰ καὶ ἀνεπαίσθητα ἐνισχύει τὶς δυνάμεις της, γιὰ νὰ προωθήσει τοὺς ἴδιους της σκοποὺς, ὅταν θὰ ἔλθει ὁ καιρὸς νὰ πλήξει. Τὸ μόνο πὺ ἐπιθυμεῖ εἶναι πλεονεκτικὸ ἔδαφος, καὶ αὐτὸ ἤδη τῆς παρέχεται. Σύντομα θὰ δοῦμε καὶ θὰ αἰσθανθοῦμε ποίος εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ ρωμαϊκοῦ στοιχείου. Ὅποιος πιστέψει καὶ ὑπακούσει στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπισύρει ἔτσι ὄνειδισμό καὶ διωγμό.» The Great Controversy, 581.

Από το δέκατο εδάφιο, το οποίο προσδιορίζει την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, έως τη Μάχη του Πανίου στο δέκατο πέμπτο εδάφιο, ο παπισμός «ενίσχυε τις δυνάμεις του, ώστε να προωθήσει τους δικούς του σκοπούς όταν θα ερχόταν ο καιρός να πλήξει». Τα εδάφια αυτά προσδιορίζουν τις προφητικές περιστάσεις που αποτελούν την «παγίδα» η οποία έχει προετοιμασθεί από τον παπισμό και από την οποία θα είναι αδύνατον να «διαφύγει» κανείς. Στην τελική σύγκρουση, που παριστάνεται από τη Μάχη του Πανίου, η εικόνα του θηρίου θα σχηματισθεί στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο σχηματισμός εκείνης της εικόνας αποτελεί την τελική δοκιμασία για τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών.

«Ο Κύριος μού ἔδειξε καθαρά ὅτι ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου θὰ σχηματισθεῖ πρὶν κλείσει ὁ καιρὸς τῆς δοκιμασίας· διότι αὐτὴ πρόκειται νὰ αποτελέσει τὴ μεγάλη δοκιμασία γιὰ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, μέσω τῆς ὁποίας θὰ κριθεῖ ἡ αἰώνια μοῖρα τους. ... Στὴν Αποκάλυψη 13 τὸ θέμα αὐτὸ παρουσιάζεται σαφώς· [Αποκάλυψη 13:11–17, παρατίθεται].»

«Αὐτὴ εἶναι ἡ δοκιμασία πὺ πρέπει νὰ περάσει ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ προτοῦ σφραγιστεῖ. Ὅλοι ὅσοι ἀπέδειξαν τὴν ἀφοσίωσή τους πρὸς τὸν Θεὸ με τὸ νὰ τηροῦν τὸν νόμο Του καὶ νὰ ἀρνοῦνται νὰ δεχθoύν ἕνα νόθο σάββατο, θὰ ταχθοῦν ὑπὸ τὸ λάβαρο τοῦ Κυρίου Θεοῦ Ἰεχωβά καὶ θὰ λάβουν τὴ σφραγίδα τοῦ ζώντος Θεοῦ. Εκείνοι πὺ εγκαταλείπουν τὴν ἀλήθεια τῆς

ουράνιας προελεύσεως και δέχονται το κυριακάτικο σάββατο, θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.» Manuscript Releases, τόμος 15, σ. 15.

Ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου παριστάνεται από την περίοδο κατά την οποία συνήφθη η συμμαχία με τη Ρώμη. Το προτεσταντικό κέρασ των Ηνωμένων Πολιτειών έγινε οι θυγατέρες της Ρώμης το 1844, και η αρχή της ιστορίας τους επαναλαμβάνεται στο τέλος της ιστορίας τους, όταν για άλλη μία φορά αποφασίζουν να μιμηθούν τη μητέρα τους.

«Είδα ότι το θηρίο με τα δύο κέρατα είχε στόμα δράκοντος, και ότι η εξουσία του ήταν στην κεφαλή του, και ότι το διάταγμα θα εκδιδόταν από το στόμα του. Έπειτα είδα τη Μητέρα των Πορνών· ότι η μητέρα δεν ήταν οι θυγατέρες, αλλά χωριστή και διακεκριμένη από αυτές. Αυτή είχε την ημέρα της, και αυτή έχει παρέλθει, και οι θυγατέρες της, οι Προτεσταντικές αιρέσεις, ήταν οι επόμενες που θα ανέβαιναν στη σκηνή και θα εκδήλωναν το ίδιο φρόνημα που είχε η μητέρα, όταν καταδίωκε τους αγίους. Είδα ότι, καθώς η μητέρα είχε παρακμάσει στην εξουσία, οι θυγατέρες είχαν αυξηθεί, και σύντομα θα ασκήσουν την εξουσία που κάποτε ασκήθηκε από τη μητέρα.»

«Είδα ότι η κατ' όνομα εκκλησία και οι κατ' όνομα Αντβεντιστές, όπως ο Ιούδας, θα μας πρόδιδαν στους Καθολικούς, για να αποκτήσουν την επιρροή τους και να στραφούν εναντίον της αλήθειας. Οι άγιοι τότε θα είναι ένας αφανής λαός, ελάχιστα γνωστός στους Καθολικούς· όμως οι εκκλησίες και οι κατ' όνομα Αντβεντιστές, που γνωρίζουν για την πίστη και τα έθιμά μας (διότι μας μισούσαν εξαιτίας του Σαββάτου, επειδή δεν μπορούσαν να το αντικρούσουν), θα προδώσουν τους αγίους και θα τους καταγγείλουν στους Καθολικούς ως εκείνους που περιφρονούν τους θεσμούς του λαού· δηλαδή, ότι τηρούν το Σάββατο και περιφρονούν την Κυριακή.»

«Τότε οι Καθολικοί θα προτρέψουν τους Προτεστάντες να προχωρήσουν, και θα εκδώσουν διάταγμα ότι όλοι όσοι δεν θα τηρούν την πρώτη ημέρα της εβδομάδος, αντί της εβδόμης ημέρας, θα θανατωθούν. Και οι Καθολικοί, των οποίων ο αριθμός είναι μεγάλος, θα συμπαρασταθούν στους Προτεστάντες. Οι Καθολικοί θα δώσουν τη δύναμή τους στην εικόνα του θηρίου. Και οι Προτεστάντες θα ενεργήσουν όπως ενήργησε πριν από αυτούς η μητέρα τους, για να καταστρέψουν τους αγίους. Πριν όμως το διάταγμά τους αποφέρει ή φέρει καρπό, οι άγιοι θα ελευθερωθούν με τη Φωνή του Θεού.» Spalding and Magan, 1, 2.

Στο απόσπασμα υπάρχουν δύο ομάδες «κατ' όνομαν», πράγμα που σημαίνει «μόνον κατ' όνομα», οι οποίες προδίδουν τους πιστούς του Θεού στους Καθολικούς. Η κατανόηση της Ellen White περί των κατ' όνομαν εκκλησιών και των κατ' όνομαν Αντβεντιστών διαφέρει από εκείνο που αυτές πράγματι αντιπροσωπεύουν στις έσχατες ημέρες, διότι, κατά τη δική της κατανόηση, ένας «κατ' όνομαν Αντβεντιστής» θα αντιπροσώπευε έναν χριστιανό ο οποίος ομολογούσε ότι πιστεύει στην επιστροφή του Χριστού. Όμως οι προφήτες ομιλούν περισσότερο για τις έσχατες ημέρες παρά για τις ημέρες κατά τις οποίες έζησαν, και ένας «κατ' όνομαν Αντβεντιστής», στις έσχατες ημέρες, αντιπροσωπεύει τη Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας, και οι κατ' όνομαν εκκλησίες είναι οι απόγονοι εκείνων που έγιναν οι θυγατέρες της Ρώμης το 1844.

Οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας θα μισήσουν τον «αφανή λαό», ο οποίος είναι οι αληθινοί αντιπρόσωποι του Θεού, διότι «δεν δύνανται να αντικρούσουν την αλήθεια του Σαββάτου», η

οποία αντιπροσωπεύει το Σάββατο της αναπαύσεως της γης. Η εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας ομολογεί ότι υποστηρίζει την εβδόμη ημέρα ως ημέρα λατρείας, αλλά κατά τις έσχατες ημέρες το Σάββατο το οποίο δεν δύνανται να αντικρούσουν είναι οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι, που ήταν η πρώτη θεμελιώδης αλήθεια την οποία απέρριψαν το 1863.

Το απόσπασμα το οποίο εξετάζουμε τώρα προσδιορίζει τις προφητικές δυναμικές που συνδέονται με την ιστορία η οποία αρχίζει με τον επικείμενο νόμο της Κυριακής, αλλά η τελική ιστορία της δοκιμασίας που ακολουθεί τον νόμο της Κυριακής εκπληρώνεται πρώτα μέσα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Κατά τον νόμο της Κυριακής οι Ηνωμένες Πολιτείες θα εξαναγκάσουν ολόκληρο τον κόσμο να ανεγείρει μια εικόνα προς το θηρίο, αλλά προτού επιτελέσουν εκείνο το έργο, θα έχουν ανεγείρει μια εικόνα προς το θηρίο στις Ηνωμένες Πολιτείες.

«Καθώς η Αμερική, η γη της θρησκευτικής ελευθερίας, θα ενωθεί με τον Παπισμό εξαναγκάζοντας τη συνείδηση και υποχρεώνοντας τους ανθρώπους να τιμούν το ψευδές σάββατο, οι λαοί κάθε χώρας της γης θα οδηγηθούν να ακολουθήσουν το παράδειγμά της.» Testimonies, τόμος 6, 18.

«Τα ξένα έθνη θα ακολουθήσουν το παράδειγμα των Ηνωμένων Πολιτειών. Μολονότι εκείνη προπορεύεται, εντούτοις η ίδια κρίση θα επέλθει επί του λαού μας σε όλα τα μέρη του κόσμου.» Testimonies, τόμος 6, 395.

Η μεγάλη δοκιμασία για τον λαό του Θεού λαμβάνει χώρα πριν από τον νόμο της Κυριακής, διότι με τον νόμο της Κυριακής η δοκιμαστική περίοδος κλείνει για τους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας. Η δοκιμασία παριστάνεται ως ο σχηματισμός της εικόνας του θηρίου, και η εικόνα του θηρίου είναι ο συνδυασμός εκκλησίας και κράτους, με την εκκλησία να ελέγχει αυτή τη σχέση. Ακριβώς όπως οι Προτεστάντες έγιναν θυγατέρα της Ρώμης το 1844, και η θυγατέρα είναι η εικόνα της μητέρας της, έτσι και οι αποστάτες Προτεστάντες θα επιτελέσουν ένα παράλληλο έργο στις έσχατες ημέρες, διότι ο Ιησούς πάντοτε εικονογραφεί το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Η ιστορία που παριστάνεται από τη «συμμαχία» του εδαφίου είκοσι τρία του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ, παρίστανε έναν κατ' ομολογίαν αποστατημένο λαό της ένδοξης γης, ο οποίος εκτεινόταν για να σχηματίσει ένωση με τη Ρώμη. Το 161 π.Χ. έως το 158 π.Χ. παριστάνει τον σχηματισμό της εικόνας του θηρίου, ο οποίος κορυφώνεται στον νόμο της Κυριακής.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Αλλά τι είναι η “εικόνα προς το θηρίον”; και πώς πρόκειται να σχηματισθεί; Η εικόνα κατασκευάζεται από το δίκερο θηρίο και είναι εικόνα προς το θηρίον. Ονομάζεται επίσης εικόνα του θηρίου. Επομένως, για να μάθουμε πώς είναι η εικόνα και πώς πρόκειται να σχηματισθεί, πρέπει να μελετήσουμε τα χαρακτηριστικά του ίδιου του θηρίου — του παπισμού.»

«Όταν η αρχαία εκκλησία διεφθάρη, απομακρυνόμενη από την απλότητα του ευαγγελίου και αποδεχόμενη ειδωλολατρικές τελετές και έθιμα, έχασε το Πνεύμα και τη δύναμη του Θεού· και, για να ελέγχει τις συνειδήσεις του λαού, επεζήτησε την υποστήριξη της κοσμικής

εξουσίας. Το αποτέλεσμα ήταν ο παπισμός, μια εκκλησία που έλεγχε την εξουσία του κράτους και τη χρησιμοποιούσε για την προώθηση των δικών της σκοπών, ιδίως για την τιμωρία της “αίρεσης”. Για να σχηματίσουν οι Ηνωμένες Πολιτείες εικόνα του θηρίου, η θρησκευτική εξουσία πρέπει να ελέγξει σε τέτοιο βαθμό την πολιτική κυβέρνηση, ώστε και η εξουσία του κράτους να χρησιμοποιείται από την εκκλησία για την επίτευξη των δικών της σκοπών». The Great Controversy, 443.